

Veriler, hisse senetlerinin diğer varlık sınıfına oranla daha iyi getirilere sahip olduğunu gösteriyor. Örneğin S&P 500 endeksi, 1928–2023 döneminde yıllık ortalama %9,8 bileşik getiri sağlamıştır. Bu oran; üç aylık Hazine bonolarının %3,3, 10 yıllık Hazine tahvillerinin %4,9 ve altının %6,6 seviyesindeki getirileriyle kıyaslandığında, hisse senetlerinin uzun vadeli yatırım açısından ne denli güçlü bir performans sunduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Ancak burada sorulması gereken ne kadar uzun süre yeterlidir sorusudur. Bu cevap, sadece birkaç zengin yatırımcı için değil, her yatırımcı için önemlidir. İşverenler giderek daha fazla tanımlanmış katkı emeklilik planlarına güvendikçe, çalışanlar kendi tasarruf ve yatırım kararlarını vermek zorundadır. Fonlara yapılan yatırımlar da son yıllarda artmaktadır. Daha çok kişi sermaye piyasalarına yöneldikçe piyasalarda risk faktörüne ilişkin sorular önem kazanmaktadır.

Elde Hisse Senedi Tutmanın Riskleri

Bir hisse senedine sahip olmak, özel bir şirketin kısmi mülkiyetini sağlar. Sonuç olarak, hisse senedinin getirileri çeşitli ticari risklere tabidir. Örneğin, bir şirket iflas ederse, hisseleri genellikle değersiz hale gelir ve hisse senedi yatırımcıları şirketteki tüm yatırımlarını kaybeder. Halka açık şirketlerin iflas sıklığı yüksek olmasa da iflaslar düzenli olarak meydana gelir. Bu noktada çeşitlendirmenin, yani aynı anda farklı hisse senedi ve yatırım aracı edinmenin, bireysel hisse senedi tutmanın riskini büyük ölçüde azaltabileceği iyi bilinmektedir. Çoğu yatırımcı için, bireysel hisse senetlerine özgü riskleri çeşitlendirmenin en basit ve en az maliyetli yolu, bir borsa endeksinde yatırım yapmaktır. Ancak tüm borsa endeksinin iyi çeşitlendirilmiş bir endeksi bile ticari risklere tabidir. Bu risklerin çoğu birbiriyle ilişkilidir ve bu nedenle çeşitlendirmeye tamamen önlenemez. Örneğin, genel ekonomi durgunlukta olduğunda, ekonomideki çoğu şirketin kârı düşme eğilimindedir ve bu da toplam kazançların düşmesine neden olur. Sonuç olarak, hisse senetlerinin kısa vadeli fiyat dalgalanmaları - hatta tüm borsa endeksinin - genellikle tahvillerin kısa vadeli fiyat dalgalanmalarından çok daha büyüktür. 1871'den 2001'e kadar, borsa endeksinin yıllık getirilerinin standart sapması ortalama %18,3 iken, uzun vadeli devlet tahvillerinin standart sapması ortalama yalnızca %7,5'ti.

Yatırım Aracını Elde Tutma Süresinin Karlılığa Etkisi

Son yirmi yılda birçok analist, yatırım getirilerinin tarihsel ampirik düzenliliğini, yatırımcıların elinde tuttıkları süre boyunca hisse senetlerinin daha az riskli hale geldiğinin kanıtı olarak gösterdi. Ancak bu noktada genel ekonomik durum da etkilidir. Örnek olarak, ekonomik bir gerileme döneminde, GSYİH büyümesi yavaşlar ve işletme kazançları düşer; bu da şirketler için daha az iyimser bir görünüme ve dolayısıyla daha düşük hisse senedi fiyatlarına ve getirilere yol açar. Ekonomik bir genişlemede ise durum genellikle tam tersidir. Ancak, yatırımcıların elinde tutma süreleri uzadıkça, kısa vadeli riskler daha az önemli hale gelir; bunun nedeni kısmen birçok kısa vadeli fiyat hareketinin tam bir iş döngüsü boyunca birbirini dengeleme eğiliminde olmasıdır. Özellikle, elde tutma süresi bir veya iki on yıldan uzunsa, iş döngüsü dalgalanmalarıyla ilişkili riskler dengelenme eğilimindedir; çünkü ortalama bir iş döngüsü yaklaşık sekiz yıl sürer.

Uzun vadede, hisse senedi fiyatlarının en önemli temel belirleyicilerinden biri şirket kazançlarıdır. Şirket kazançları, sermayeye getiridir. Bu nedenle, kazançlar, uzun vadede ekonomi genelindeki üretkenliği takip etme eğiliminde olan sermaye üretkenliğiyle aynı oranda artmalıdır. Enflasyondaki ve hükümet bütçe açıklarındaki artışların, kısa vadede şirketler için daha zor ve çetin bir ekonomik ortama yol açması muhtemeldir. Yine de uzun vadeli kazanç trend büyüme oranı etkilenmeyebilir. Başka bir deyişle, şirketlerin kârları kısa vadede yüksek

enflasyon ve faiz oranları nedeniyle daha yüksek üretim maliyetleri nedeniyle düşebilirken, zamanla işletmeler genellikle daha yüksek üretim maliyetini tüketicilere yönlendirebilirler. Bu nedenle, uzun vadede, daha yüksek enflasyon ve kamu bütçe açıkları hisse senedi getirilerini yalnızca dolaylı olarak, esas olarak trend üretkenlik büyümesi üzerindeki etkileriyle etkiler. Üretkenliğin trend büyüme hızı daha yüksek enflasyon ve kamu bütçe açıkları nedeniyle düşerse, uzun vadeli hisse senedi getirilerinin de düşmesi muhtemeldir. Analistler, daha yüksek enflasyon veya kamu açıklarının trend üretkenlik büyümesi üzerindeki etkisini birçok farklı şekilde ölçebilirler.

Teorik olarak, bir yatırımcının tutma süresi uzadıkça, kısa vadeli hisse senedi getirilerindeki iniş çıkışlar muhtemelen birbirini dengeleyecektir. Dolayısıyla, hisse senedi yatırımlarını çok uzun süreler boyunca elinde tutabilen yatırımcılar için, hisse senedi portföylerinin riskleri, kısa vadeli yatırımcıların risklerinden daha düşük olmalıdır. Bir varlığın riskinin bir ölçüsü, standart sapmasıdır. Teknik olarak standart sapma, varlığın yıllık getiri oranlarının tarihsel ortalamasından sapmalarının ortalama kareköküdür. Başka bir deyişle, standart sapma, ortalama olarak, gerçek getirinin ortalama getiriden ne kadar saptığını ölçer. 1926'dan 2002'ye kadar, borsa endeksinin toplam getirisinin standart sapması, bir yıllık tutma süreleri için %21,8 iken, on yıllık tutma süreleri için yalnızca %5,3'tü.

Hisse Senetlerini Elde Tutma Süreleri

Hisse senetlerinin tarihsel olarak uzun vadeli yatırımcılar için daha güvenli bir yatırım olduğu yönündeki yaygın kanı doğru olsa da gerekli tutma süreleri muhtemelen birçok yatırımcı için pratik olandan çok daha uzundur. 10 yıllık tutma sürelerine sahip yatırımcılar için, tarihsel olarak hisse senetlerinin reel getirileri yaklaşık %89 oranında pozitifken; bir yıllık tutma süreleri için ise bu oran yalnızca %68'dir. 20 yıla kadar uzun tutma sürelerine sahip yatırımcılar için hisse senetleri biraz daha az riskliydi. 20 yıllık tekrarlı yatırımlardan sonra, hisse senetleri yaklaşık %98 oranında enflasyonu aştı. Hisse senedi yatırımlarının reel getirisinin negatif olduğu %2'lik süre boyunca en kötü kayıp kümülatif olarak %13 oldu. 20 yıllık tutma süresine sahip hisse senedi yatırımcıları için en şanssız dönem 1974'ün sonlarında sona erdi. 1929'daki iki günlük hisse senedi piyasası düşüşü, ABD piyasasının en ünlü çöküşü olabilirken, 1970'lerin başındaki uzun süreli ayı piyasası muhtemelen hisse senedi yatırımcıları için daha zararlıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, hisse senedi portföyünün getirisi 1929 krizinden sadece dört yıl sonra pozitifte döndü, ancak kesin olarak pozitifte dönmesi neredeyse 13 yıl sürdü. Buna karşılık, 1968 zirvesinden iki yıl sonra pozitif bölgeye kısa bir ziyaretten sonra, hisse senedi portföyü sonraki on yılı negatif getirilerde geçirdi. Portföyün kesin olarak pozitif getiri sağlaması 14 yıl sürdü. Bir piyasa çöküşünden hemen önce hisse senetlerine yatırım yapmaktan daha kötüsü, çöküşten kısa bir süre sonra hisse senetlerini tasfiye etmektir. 25 yıllık tutma süresine sahip hisse senedi yatırımcıları ise genellikle cömertçe ödüllendiriliyordu. Hisse senetleri, 1926'dan 2002'ye kadar 25 yıllık dönemlerde enflasyonu her zaman aşmıştır.

Bütün bu veriler ışığında bakıldığında, riskli bir yatırım olan hisse senedi alım satımının alınan hisselerin elde tutulma süresi uzadıkça daha güvenli bir yatırım yöntemi haline geldiği görülmektedir. Kazancın artışı ve fiyat dalgalanmalarının dengelenmesi bakımından hisse senedi yatırımı yıllar geçtikçe daha az risk taşımaktadır. Ekonomideki ve hatta siyasetteki ani olumsuzlukların hisse senedi fiyatlarının düşmesine neden olduğu bilinmektedir. Böyle dönemlerde bile hisse senedini elde tutma süresi uzadıkça fiyat hareketleri daha istikrarlı bir seyir izlemektedir.